

Sygn. akt I ACa 977/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 stycznia 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Poznaniu, I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	SSA Karol Ratajczak
Sędziowie:	SA Jerzy Geisler SA Małgorzata Mazurkiewicz-Talaga (spr.)
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Sylwia Woźniak

po rozpoznaniu w dniu 14 stycznia 2015 r. w Poznaniu

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) **spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P.**

przeciwko **J. B. (1)**

o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego

na skutek apelacji powódki

od wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu

z dnia 27 marca 2014 r., sygn. akt I C 732/13

1. oddala apelację;

2. zasądza od powódki na rzecz pozwanego kwotę 2.700 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

M. Mazurkiewicz-Talaga K. Ratajczak J. Geisler

Sygn. akt I ACa 977/14

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 27 marca 2014 r. Sąd Okręgowy w Poznaniu oddalił powództwo powódki (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w P. przeciwko J. B. (2) o pozbawienie w całości wykonalności tytułu wykonawczego – aktu notarialnego sporządzonego przez notariusza C. P. z dnia 8 października 2010 r. – rep. A nr (...), któremu Sąd Rejonowy Poznań – Stare Miasto w P. nadał klauzulę wykonalności w sprawie II Co 6892/12, a kosztami procesu obciążył w całości powódkę, na tej podstawie zasądając od niej na rzecz pozwanego kwotę 3.600 zł.

Sąd ten ustalił w motywach rozstrzygnięcia, że na podstawie umowy z dnia 17 grudnia 2010 r. A. K. (1) sprzedał spółce z ograniczoną odpowiedzialnością (...) w C. trzy nieruchomości obejmujące działki nr (...), dla których prowadzone są księgi wieczyste Kw nr (...) za łączną cenę 300.000 zł. Kupująca spółka w akcie notarialnym obejmującym umowę sprzedaży, sporządzonym przed notariuszem C. P. (Repertorium A numer (...). (...)), poddała się egzekucji z tytułu obowiązku zapłaty wskazanej wyżej kwoty.

Pismem z dnia 17 grudnia 2011 r. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie w sprawie w wniosku wierzyciela (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w S. przeciwko dłużnikowi A. K. (1) (sygn. akt SS KM 6230/11) zajął wierzytelność dłużnika przysługującą mu w stosunku do (...) sp. z o.o. w C. z tytułu zapłaty ceny z umowy sprzedaży z dnia 17 grudnia 2010 r.

W dniu 25 kwietnia 2012 r. A. K. (1) zawarł z pozwanym umowę sprzedaży, na podstawie której zbył mu wierzytelność w kwocie 300.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 18 czerwca 2011 r. do dnia zapłaty, wynikającą z nieuiszczenia przez dłużnika (...) sp. z o.o. w C. ceny sprzedaży opisanych wyżej nieruchomości.

W oparciu o tytuł wykonawczy – akt notarialny z dnia 17 grudnia 2010 r. zaopatrzonej w klauzulę wykonalności postanowieniem Sąd Rejonowy Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu z dnia 21 czerwca 2012 r. w sprawie o sygn. akt II Co 2669/12, pozwany w lipcu 2012 r. wszczął przeciwko dłużnikowi (...) sp. z o.o. w C. egzekucję, w ramach której Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu w sprawie pod sygn. akt KM 2649/12 i KM 2768/12 wyegzekwował całą wierzytelność uprzednio nabytą od A. K. (1).

W dniu 31 sierpnia 2012 r. (...) sp. z o.o. w C. podpisała z powódką umowę przelewu wierzytelności w zamian za zwolnienie długu, na podstawie której jako cedent przeniosła na rzecz powódki- cesjonariusza część wierzytelności do kwoty 100.000 zł przysługującej jej w stosunku do pozwanego z tytułu zwrotu nienależnie wyegzekwowanej kwoty pieniężnej w postępowaniu egzekucyjnym przeprowadzonym przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu w sprawie pod sygn. akt KM 2649/12 i KM 2768/12. W umowie wskazano, że nienależność wyegzekwowanych świadczeń wynika z nieważności na podstawie art. 885 k.p.c. w zw. z art. 887 § 1 k.p.c. i art. 902 k.p.c. umowy przelewu wierzytelności z dnia 25 kwietnia 2012 r.

Pod koniec stycznia 2013 r. pozwany zainicjował postępowanie egzekucyjne przeciwko powódce na podstawie aktu notarialnego sporządzonego przez notariusza C. P. w dniu 8 października 2010 r. (repertorium A nr (...)) i zaopatrzonego w klauzulę wykonalności postanowieniem Sądu Rejonowego Poznań – Stare Miasto w P. z dnia 8 stycznia 2013 r. (sygn. akt II Co 6892/12). W toku tego postępowania doszło do zajęcia praw i wierzytelności powodowej spółki.

Pismem z dnia 19 lutego 2013 r. (...) sp. z o.o. w C. zawiadomiła pozwanego o cesji wierzytelności do kwoty 100.000 zł z tytułu nienależnie wyegzekwowanej wierzytelności na rzecz powódki. Z kolei pismem z dnia 22 lutego 2013 r. powódka zawiadomiła pozwanego o przelewie i wezwała go do zapłaty kwoty 100.000 zł w terminie 3 dni od doręczenia wezwania. Pozwany nie uregulował należności, wobec czego pismem datowanym na dzień 26 lutego 2013 r. powódka złożyła oświadczenie o potrąceniu wierzytelności opiewającej na kwotę 100.000 zł tytułu nienależnie wyegzekwowanego przez pozwanego od (...) sp. z o.o. w C. świadczenia z wierzytelnością pozwanego w stosunku do powódki z tytułu ceny sprzedaży (w wysokości 100.000 zł) wynikającej z aktu notarialnego – umowy sprzedaży z dnia 8 października 2010 r. W związku z powyższym powódka wezwała równocześnie pozwanego do niezwłocznego cofnięcia wniosku egzekucyjnego i złożenia wniosku o umorzenie postępowania egzekucyjnego w sprawie KM 181/13, pod rygorem wytoczenia powództwa przeciwegzekucyjnego.

W ocenie Sądu Okręgowego, powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Sąd ten zauważył, że wierzytelność potrącona przez powódkę została nabyta przez nią na podstawie umowy cesji z dnia 31 sierpnia 2012 r. i obejmowała ona kwotę 100.000 zł, którą pozwany miał nienależnie wyegzekwować w toku postępowań egzekucyjnych w sprawach prowadzonych przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym Poznań

– Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu pod sygn. akt KM 2649/12 i KM 2768/12 od dłużnika (cedenta wierzytelności) (...) sp. z o.o. Zdaniem strony powodowej, pozwany nie mógł skutecznie egzekwować wierzytelności od (...) sp. z o.o. z tytułu ceny sprzedaży nieruchomości obejmującej działki nr (...), gdyż umowa cesji z dnia 25 kwietnia 2012 r., na podstawie której nabył tę wierzytelność od A. K. (1) była nieważna. Przyczyną powyższego był, w jej ocenie, fakt, że wierzytelność będąca przedmiotem cesji została wcześniej, w dniu 17 grudnia 2011 r., zajęta przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie w sprawie z wniosku wierzyciela (...) sp. z o.o. przeciwko dłużnikowi A. K. (1) (sygn. akt SS KM 6230/11). Z tego względu, zdaniem powódki, umowa cesji była nieważna z uwagi na treść art. 885 w zw. z art. 902 k.p.c.

W ocenie Sądu I instancji, argumentacja powódki nie zasługiwała na uwzględnienie. Zgodnie z treścią art. 885 k.p.c., który z mocy art. 902 k.p.c. znajduje odpowiednie zastosowanie do zajęcia innych wierzytelności niż wynagrodzenie za pracę, zajęcie przez organ egzekucyjny ma ten skutek, że w stosunku do wierzyciela egzekwującego nieważne są rozporządzenia wierzytelnością, dokonane po jej zajęciu, a także przed zajęciem, jeżeli wymagalność wierzytelności następuje po zajęciu. Wbrew stanowisku strony powodowej rozporządzenie wierzytelnością zajętą w toku egzekucji dotknięte jest sankcją bezskuteczności, nie zaś nieważności. Po pierwsze, taki wniosek wypływa z brzmienia art. 885 k.c., który posługuje się terminem nieważności w stosunku do wierzyciela. Oznacza to, że w stosunku do osób trzecich rozporządzenie rodzi wszystkie skutki. Taka regulacja charakterystyczna jest dla sankcji bezskuteczności, nie zaś nieważności, której istotą jest działanie erga omnes. Po drugie, brak podstaw dla przypisania rozporządzeniu prawem dokonanemu wbrew zajęciu najdalej idącej sankcji, skoro celem regulacji prawnej jest udzielenie zajęciu ochrony i uproszczenie postępowania i umożliwienie prowadzenie egzekucji bez potrzeby wszczynania skargi paulińskiej. Jak dalej wskazał Sąd Okręgowy, nie można również przyjąć, że dłużnikowi zajętej wierzytelności, który zobowiązany był świadczyć do rąk komornika albo złożyć świadczenie do depozytu sądowego (art. 896 § 1 pkt 2 k.p.c.), przysługuje roszczenie o zwrot nienależnego świadczenia od nabywcy wierzytelności, który wyegzekwował od niego wierzytelność. Egzekucja ta nie odbyła się bowiem na podstawie nieważnej względem niego czynności prawnej. Z uwagi na jedynie względny charakter nieważności czynności prawnych rozporządzających zajętą wierzytelnością, dłużnik wierzytelności nie ma uprawnienia do powoływania się na brak podstawy prawnej w przypadku wyegzekwowania od niego świadczenia i nie ma prawa żądać jej zwrotu. W tym przypadku jedynie nabywca wierzytelności zostaje bezpodstawnie wzbogacony względem wierzyciela egzekwującego z uwagi na przysporzenie w jego majątku na podstawie nieważnej względem tego wierzyciela czynności prawnej. Sąd Okręgowy następnie podkreślił, że dłużnik, od którego świadczenie zostało wyegzekwowane przez nabywcę wierzytelności, w dalszym ciągu był zobowiązany do spełnienia świadczenia i zaspokojenie tego zobowiązania skutkuje wygaśnięciem jego długu ze skutkiem w stosunku do zbywcy wierzytelności, nabywcy wierzytelności, jak również wierzyciela egzekwującego, z inicjatywy którego doszło do zajęcia wierzytelności. Z tego też względu dłużnik ten nie może powoływać się na nieważność czynności prawnej cesji wierzytelności i na tej podstawie domagać się zwrotu wyegzekwowanego od niego świadczenia jako nienależnego. Przyznanie dłużnikowi zajętej wierzytelności uprawnienia do domagania się zwrotu wyegzekwowanej należności stanowiłoby nieuprawnione skorzystanie w jego interesie z przepisów ustanowionych dla ochrony wierzyciela egzekwującego. W takiej sytuacji spełnienie celu egzekucji możliwe jest w drodze roszczeń wierzyciela skierowanych względem nabywcy wierzytelności z tytułu bezpodstawnego wzbogacenia lub odpowiedzialności odszkodowawczej.

Umowa cesji wierzytelności z dnia 25 kwietnia 2012 r. nie była zatem obarczona sankcją bezwzględnej nieważności, a pozwany kwoty 300.000 zł z tytułu ceny sprzedaży opisanych wyżej nieruchomości nie wyegzekwował od dłużnika (...) sp. z o.o. bez podstawy prawnej. Tym samym po stronie dłużnika nie powstała wierzytelność o zwrot nienależnego świadczenia (uzyskanego w drodze egzekucji). Skoro tak, to nie mogła odnieść skutku umowa cesji tej wierzytelności z dnia 31 sierpnia 2012 r., gdyż jej przedmiotem była wierzytelność nieistniejąca. W konsekwencji więc złożone przez powódkę oświadczenie o potrąceniu tej wierzytelności z wierzytelnością pozwanego wynikającą z tytułu wykonawczego będącego podstawą prowadzonej przeciwko powódce egzekucji nie wywołało skutków prawnych.

W ocenie Sądu Okręgowego, nie ma także racji strona powodowa w twierdzeniu, że umowa cesji z dnia 25 kwietnia 2012 r., jako zawarta z naruszeniem dyspozycji art. 885 k.p.c. w zw. z art. 902 k.p.c., jest bezwzględnie nieważna na podstawie art. 58 k.c. Sankcja bezwzględnej nieważności czynności rozporządzającej wierzytelnością zajętą w

toku egzekucji wynika wprost z art. 885 k.p.c. i z woli ustawodawcy skutek taki powstaje jedynie w odniesieniu do wierzyciela egzekwującego. W odniesieniu do innych osób (w tym dłużnika egzekwowanego) czynność taka wywołuje skutki prawne, a zatem nie mogą one powoływać się na bezwzględną nieważność tej czynności w oparciu o przepis art. 58 k.c., który mając charakter ogólny, nie znajduje zastosowania do sytuacji, w których sankcja bezwzględnej nieważności została uregulowana przepisem szczególnym. Nie sposób też przyjąć, ażeby omawiana umowa cesji wierzytelności miała na celu obejście ustawy, czyli wprawdzie nie była objęta zakazem prawnym, ale została przedsięwzięta dla osiągnięcia skutku zakazanego przez prawo, ponieważ treść art. 885 k.p.c. jednoznacznie wprowadza zakaz dokonywania rozporządzenia wierzytelnością, ale tylko z tym skutkiem, że czynność taka będzie nieważna w stosunku do wierzyciela. Przepis ten chroni interesy wierzyciela egzekwującego, natomiast nie rozciąga tej ochrony na podmioty trzecie, których interesy w żaden sposób nie są zagrożone w wyniku dokonania zbycia wierzytelności zajętej w toku egzekucji. Wobec tego Sąd I instancji stanął na stanowisku, że czynność taka z punktu widzenia osób trzecich nie może być uznana za zmierzającą do obejścia przepisów ustawy. Z tych samych względów Sąd Okręgowy wskazał, że nie można uznać zawartej przez pozwanego z wierzycielem zajętej wierzytelności umowy cesji za sprzeczną z zasadami współżycia społecznego. Gdyby bowiem ustawodawca chciał poddać ochronie osoby trzecie (w tym dłużnika egzekwowanego), to nie ograniczałby sankcji nieważności czynności rozporządzającej wierzytelnością jedynie w odniesieniu do wierzyciela egzekwującego, a wprowadziłby unormowanie, według którego czynność taka jest bezwzględnie nieważna ze skutkiem erga omnes. Trudno natomiast w konkretnych okolicznościach sprawy doszukać się w kwestionowanej przez stronę powodową czynności naruszenia zasad lojalności w stosunku do dłużnika egzekwowanego, którego sytuacja po zajęciu wierzytelności i następnie jej zbyciu przez wierzyciela egzekwującego na rzecz pozwanego nie uległa zmianie.

Uznając zatem, że powódka nie wykazała, ażeby przysługiwała jej wierzytelność w stosunku do pozwanego na kwotę 100.000 zł i że złożone przez nią oświadczenie o potrąceniu nie doprowadziło do umorzenia wierzytelności dochodzonej przez pozwanego od powódki na podstawie tytułu wykonawczego, przeciwko któremu zostało skierowane powództwo opozycyjne, Sąd I instancji doszedł do konkluzji, że nie zostały spełnione przesłanki z art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c., co skutkowało oddaleniem powództwa w całości. O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i § 3 k.p.c.

W apelacji od powyższego wyroku, zaskarżonego w całości, powódka domagała się jego zmiany i uwzględnienia powództwa w całości oraz zasądzenia od pozwanego na rzecz jej rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego za obie instancje wg norm przepisanych, ewentualnie uchylecia wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania.

Apelująca zarzuciła:

- naruszenie przepisu prawa procesowego w granicach art. 233 § 1 k.p.c., przez błędne zastosowanie przejawiające się w przekroczeniu granic zasady swobodnej oceny dowodów i popadnięcie w dowolność tej oceny oraz zaniechanie wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału dowodowego skutkujące niezgodnym z zasadami doświadczenia życiowego i logiką wyprowadzeniem z tego materiału wniosków z niego niewynikających przez ustalenie, że powódce nie przysługuje wierzytelność wobec pozwanego, podczas gdy ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika, iż powódka nabyła od (...) sp. z o.o. wierzytelność, dotyczącą zwrotu należności bezpodstawnie wyegzekwowanej przez pozwanego, z uwagi na co należy przyjąć, że istnienie wierzytelności i jej przeniesienie na powódkę wynika wprost ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego;
- naruszenie przepisów prawa procesowego oraz materialnego, tj. art. 885 k.p.c. w zw. z art. 887 § 1 k.p.c. i 896 § 1 pkt 1 k.p.c. i art. 902 k.p.c. w zw. z art. 58 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 509 § 1 k.c., przez błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że:

zbycie wierzytelności przez dłużnika w toku egzekucji odnosi skutek jedynie wobec wierzyciela, natomiast nie odnosi skutku wobec trzeciodłużnika, gdyż w wyniku takiej wykładni powyższych przepisów w ustalonym

stanie faktycznym trzeciodłużnikiem byłby zobowiązany wobec dwóch różnych wierzycieli z tego samego tytułu wykonawczego - zarówno wobec wierzyciela prowadzącego egzekucję z tytułu zajęcia wierzytelności, jak i wobec nabywcy wierzytelności, zbytej przez dłużnika w toku postępowania egzekucyjnego,

dopuszczalne jest zbycie wierzytelności przez dłużnika w toku egzekucji, podczas gdy po zajęciu tejże wierzytelności dłużnik nie ma prawa nią dysponować, z uwagi na co nie sposób przyjąć, by miał możliwość skutecznego zbycia wierzytelności, znajdującej się w dyspozycji wierzyciela egzekwującego,

J. B. (1) stał się bezpodstawnie wzbogacony w wyniku wyegzekwowania należności od (...) sp. z o.o., przy jednoczesnym ustaleniu, iż miał podstawę do prowadzenia tej egzekucji, gdyż jest to wewnętrznie sprzeczne,

- naruszenie przepisu prawa materialnego, tj. art. 498 § 1 k.c. poprzez błędną wykładnię przejawiającą się w przyjęciu, iż nie jest możliwe potrącenie wierzytelności powódki z wierzytelnością wzajemną pozwanego.

W odpowiedzi na apelację pozwany wniósł o jej oddalenie i zasądzenie od swego przeciwnika procesowego kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja okazała się niezasadna.

Sąd Apelacyjny w całości podziela zarówno ustalenia faktyczne, jak i ocenę prawną zebranego w tej sprawie materiału dowodowego i ustalenia te na podstawie art. 382kpc przyjmuje jako własne.

Jako pozbawione uzasadnionych podstaw uznać należało zarzuty dotyczące naruszenia prawa procesowego, albowiem zarzut naruszenia przepisu art. 233 § 1 k.p.c. może odnieść oczekiwany przez skarżącego skutek wyłącznie w sytuacji, gdy skarżący wykaże, że sąd uchybił podstawowym regułom służącym ocenie wiarygodności i mocy poszczególnych dowodów, tj. regułom logicznego myślenia, zasadom doświadczenia życiowego, wskazaniom wiedzy i właściwego kojarzenia faktów. Przedmiotowy zarzut musi się opierać na podważeniu podstaw oceny dokonanej przez sąd z wykazaniem, że jest ona rażąco wadliwa lub oczywiście błędna. Powinnością strony, która na zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. się powołuje jest więc przedstawienie konkretnych dowodów, których zarzut dotyczy oraz wykazanie, że sąd naruszył granice swobodnej oceny dowodów, co miało wpływ na wynik sprawy. Zarzutów o takim charakterze brak jest w apelacji powoda. Analiza uzasadnienia apelacji daje jedynie podstawy do stwierdzenia, że strona powodowa w istocie kwestionuje nie tyle ocenę dowodów, tj. obdarzenie ich wiarygodnością lub odmowę przyznania im tejże, co subsumcję ustalonych faktów pod przepisy prawa materialnego.

Dodatkowo wskazać należy, że rozpoznawana sprawa ma bliźniaczy charakter do wcześniej rozpoznawanej przez tutejszy Sąd Apelacyjny w postępowaniu pod sygn. akt I ACa 1211/13 sprawy z powództwa spółki z ograniczoną odpowiedzialnością (...) z siedzibą w S. przeciwko J. B. (2), w której w dniu 11 lutego 2014 r. zapadł wyrok tej samej treści, co w sprawie analizowanej, tj. oddalający apelację powódki od wyroku Sądu I instancji oddalającego jej powództwo. Sprawa ta również dotyczyła pozbawienia wykonalności tytułu wykonawczego w postaci aktu notarialnego sporządzonego przez notariusza C. P. z dnia 8 października 2010 r. - rep. A nr (...), któremu Sąd Rejonowy Poznań - Stare Miasto w P. nadał klauzulę wykonalności w sprawie II Co 6892/12. W obu sprawach spółki, które występowały po stronie powodowej wskazywały, że opisywany tytuł wykonawczy winien być pozbawiony w całości wykonalności z uwagi na potrącenie wzajemnych wierzytelności powodów (nabytych w przypadku każdej ze spółek do kwoty 100.000 zł od spółki z ograniczoną odpowiedzialnością (...) na podstawie umowy cesji z dnia 31 sierpnia 2012 r.) z wierzytelnością pozwanego, którym w obu sprawach jest J. B. (1). Kolejno w obu sprawach podstawy do potrącenia powódki upatrywały w istnieniu przysługujących im wobec pozwanego wierzytelności z tytułu zwrotu należności rzekomo bezpodstawnie wyegzekwowanej przez pozwanego. W sprawie toczącej się pod sygn. akt I ACa 1211/13, podobnie, jak w sprawie analizowanej, Sąd Apelacyjny uznał, że zaskarżony wyrok nie został wydany z naruszeniem przepisu art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c. albowiem ten przepis chroni wyłącznie wierzyciela egzekwującego.

Sąd Apelacyjny w obecnym składzie w całości podziela pogląd wyrażony przez tutejszy sąd w sprawie I A Ca 1211/13 oraz akceptuje wyczerpująco umotywowane stanowisko Sądu Okręgowego, nie widząc przy tym konieczności powtarzania stosownej argumentacji, że w realiach analizowanej sprawy zawarta przez A. K. (2) i pozwanego umowa z dnia 25 kwietnia 2012 r., na podstawie której doszło do przelewu wierzytelności w kwocie 300.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 18 czerwca 2011 r. do dnia zapłaty, wynikającej z nieuiszczenia przez dłużnika (...) sp. z o.o. w C. ceny sprzedaży opisanych wyżej nieruchomości była skuteczna, podobnie jak i przeprowadzona przez

pozwanego egzekucja. W tych okolicznościach słusznie Sąd I instancji uznał, że nie przysługiwało spółce (...) sp. z o.o. roszczenie zwrotne o zwrot wyegzekwowanej kwoty, w związku z czym (...) sp. z o.o. w żadnym wypadku nie mogła skutecznie przenieść wierzytelności o zapłatę 100.000 zł na powódkę. W konsekwencji ta nieskutecznie nabyta przez powodową spółkę wierzytelność nie mogła wywrzeć żadnych skutków prawnych w związku ze złożonym oświadczeniem o potrąceniu w stosunku do postępowania egzekucyjnego o zapłatę następnych 100.000 zł z tytułu aktu notarialnego dotyczącego zbycia nieruchomości położonej przy ul. (...) w P..

Żadne zarzuty dotyczące ewentualnej pozorności umowy przelewu wierzytelności nie zostały podniesione na etapie postępowania przed Sądem I instancji wobec czego powoływanie ich w postępowaniu apelacyjnym uznać należy za spóźnione. Tym samym wszystkie powoływane w tym zakresie przez stronę skarżącą fakty należało pominąć jako pozbawione w postępowaniu apelacyjnym waloru „nowości” zgodnie z przepisem art. 381 § 1 k.p.c. Powódka w żaden sposób nie wykazała, aby ich powołanie w postępowaniu przed Sądem I instancji nie było możliwe.

W związku z tym, dzieląc w całości ocenę prawną i ustalenia faktyczne dokonane w sprawie przez Sąd I instancji Sąd Apelacyjny w oparciu o przepis art. 385 k.p.c. bezzasadną apelację powodowej spółki oddalił.

O należnych stronie pozwanej kosztach zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym (2.700 zł) orzeczono (punkt 2 wyroku) na podstawie przepisów art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 zd. 1 k.p.c., przy uwzględnieniu przepisów § 2 ust. 1 i 2 oraz § 13 ust. 1 pkt. 2) w zw. z § 6 pkt. 6) Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. 2013, 461).

/-/ M. Mazurkiewicz-Talaga /-/ K. Ratajczak /-/ J. Geisler